

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. N°. 9.

Tredie Sæssion.

Ode Møde.

Mandagen den 20de October.

(Forts.)

Kierkegaard (forts.): Det er blevet bemærket af en af de ærede Landstthingsmænd, — jeg tror endog saa af to, — at der i dette Anliggende kun var moralske Garantier tilstede, og jeg skal ikke nægte, at det forekommer ogsaa mig, at Sorø Akademie kun har moralske Garantier eller saadanne, som man i Almindelighed har i sin Debtors Rettsindighed, for nogen sinde at faae Noget tilbage af, hvad det har ublaant. Men naar det siges i den Mening, at der kun er moralske Garantier for, at Skolefonden kan beholde Laanet, Talen er om, da er det noget ganske besynderligt, thi hvorledes kan man fordrø juridiske Garantier for, at et Laan skal være en Gave. Men, siges der, naar der kun er moralsk Garanti, for at man kan beholde det som hidtil uden Renter og Afdrag, saa maa Stillingen altsaa blive svævende. Ja, jeg skal dertil blot tillade mig at ytre det Duffe for min Person, at Nogen vilde yde mig, om just ikke saa stort et Laan, som Talen her er om, saa dog et temmelig stort Laan, og saa, saaledes som her er Tilfældet, holde Spørgsmaalet om Renter og Afdrag svævende. Thi saa skulde jeg, om jeg end ikke er nogen stor Regnemester eller Pengemand, saamænd nok faae Leilighed til at føre det i mine Bøger Aar for Aar, uden at det skulde forstyrre eller forvirre mig i nogen Maade.

Det er blevet bemærket af den høitærede Minister, at rig og fattig er noget Relativt, og det indseer jeg meget godt, ligesom jeg ogsaa meget godt kan indsee, at Skolefonden er fattig, fordi den har større Udgifter, end den kan bære. Men derhos synes mig ogsaa, at den Fattige, som har saa betydelige

Pengemidler under Hænder, nok kan overkomme at føre Bog over en død Sum, som ikke volder ham anden Uleilighed end netop den, at holde det bestandigt au courant, at han skulder 116,000 Rbd. bort, som iøvrigt ikke genere ham i mindste Maade. Ogsaa synes jeg fremdeles, at den samme fattige Rigmand, naar det behøves, jo kan henvende sig til hele det danske Folk, som nok vil vide at sørge for, at det Fornødne bliver tilvejebragt til det lærde Skolevæsen, saalange dette virker i den Retning, som Folket ønsker det skal virke i; men at han derimod, just fordi han har en saa stor Beskytter at henvende sig til, ikke har mindste Grund til tillige at være paatrængende ligeoverfor sin Medundergivne, en lignende moralsk Person, som ogsaa paa sin Side vil skyde sig ind under det danske Folks Beskyttelse, og som just beder om, at den maa blive hørt, inden den bliver udpantet.

Jeg maa endnu engang komme tilbage til, hvad jeg før paastod, og hvad den høitærede Minister senere har søgt at imødegaae, at Tiden naar er virkelig bestemt, og at det vil være et Brud paa den Resolution, i Kraft af hvilken den hele Transaction dog skal finde Sted, dersom vi afgjøre Sagen paa den ene Side saaledes, at Laanet skal være en Gave, fordi vi kunne skjønne, at det er stemmende med Tonen og Aanden i Resolutionen, og paa den anden Side saaledes, at dette hele Anliggende netop nu skal klæres, uagtet vi af Ordene og Bogstaverne i Resolutionen kunne læse os til, at høisalig Kongen forbyder at afgjøre Noget denne Sag angaaende i denne Retning, forinden Normalreglementet er kommet. Jeg mener, for at sigé det med andre Ord, at naar høisalig Kongen, førend han indlod sig videre i en Sag, hvori han paa en besynderlig Maade synes at være bleven indviklet, vilde vinde sig et Standpunkt, hvorfra han paany